

Jan II Dobry (ur. około 1460, zm. 27 marca 1532)

książę opolsko-niemodlińsko-strzelecki, w wyniku podziału w 1476 książę na Opolu, Strzelcach i Namysłowie, w Brzegu w latach 1476-1481, od 1494 Gliwic, od 1495 Toszka, od 1497 Niemodlina, od 1498 Bytomia, od 1509 Koźła, od 1521 Racibórza.

Jan II Dobry był synem księcia opolskiego Mikołaja I i Magdaleny Legnickiej. Ostatnim księciem opolsko-raciborskim z dynastii Piastów. W ciągu swojego długiego ponad siedemdziesięcioletniego życia Jan II doprowadził niewielkie księstwo opolskie do znacznego rozwoju gospodarczego.

Nie bez znaczenie były również zakupy coraz to nowych terytoriów na Górnym Śląsku, przez co książę stał się władcą niezwykle potężnym. Jan II, dbając o gospodarczy rozwój swojego władztwa, wydawał liczne przywileje, z których największy rozgłos zyskał zawierający 72 artykuły Ordunek Górny z 1524 roku.

Wydany w Opolu dokument był przywilejem gwareckim mającym na celu rozwój górnictwa kruszcowego, które wydatnie zasilalo skarb książęcy. W zamian za przywileje dla miast i gwarków, książę otrzymywał część zysków z kopalni. Wtedy również powstały m.in. Tarnowskie Góry, które dzięki temu przywilejowi stało się jednym z większych miast Górnego Śląska. Na rok przed swoją śmiercią w 1531 Jan II wydaje też przywilej ziemski, w którym brał m.in. w obronę chłopów przed uciskiem ze strony szlachty.

Jan II od początku był orędownikiem polskości i kultury polskiej, utrzymywał stały kontakt z królami polskimi Janem Olbrachtem, Aleksandrem Jagiellończykiem i Zygmuntem Starym. Ostatni opolski Piast, Jan II Dobry, umarł bezpotomnie 27 marca 1532 w Raciborzu, a został pochowany w kościele św. Krzyża w Opolu

